Súd:	Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka:	12Co/3/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu:	6117203026
Dátum vydania rozhodnutia:	22. 08. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Peter Kvietok
ECLI:	ECLI:SK:KSBB:2019:6117203026.1

Rozhodnutie

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Kvietka a sudcov Mgr. Martina Štubniaka a Mgr. Janky Benkovičovej, v spore žalobcu S.J., narodeného XX. XX. XXXX,. s trvalým pobytom C. D. XX, právne zastúpeného Mgr. Henrichom Schindlerom, advokátom, so sídlom Janka Kráľa 7, Banská Bystrica, proti žalovanému Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, Bratislava, o náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným rozhodnutím, o odvolaní žalobcu a žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 9C/10/2017-103 z 18. októbra 2017, takto

r o z h o d o l :

I. Rozsudok okresného súdu p o t v r d z u j e.

II. Žiadna zo strán n e m á právo na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Banská Bystrica (ďalej aj „okresný súd“, alebo „súd prvej inštancie“, resp. „prvoinštančný súd“) odvolaním napadnutým rozsudkom zo dňa 18. 10. 2017 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 3.375,- Eur z titulu nemajetkovej ujmy v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku (prvý výrok) a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol (druhý výrok). O náhrade trov konania rozhodol tak, že žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (tretí výrok).

2. Prvoinštančný súd takto rozhodol o žalobe žalobcu, ktorou sa domáhal od žalovaného zaplatenia náhrady nemajetkovej ujmy v sume 13.500,- Eur spôsobenej mu rozhodnutím o väzbe. Konštatoval, že na základe uznesenia Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 0Tp/220/2010 zo dňa 15. 10. 2010 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 23Tpo/48/2010 zo dňa 16. 11. 2010 bol žalobca vzatý do väzby dňom 13. 10. 2010, z ktorej bol prepustený dňa 24. 02. 2011 a následne bol spod obžaloby oslobodený rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 4Tv/2/2012 zo dňa 08. 08. 2013 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 2Tov/8/2013 zo dňa 24. 06. 2014.

3. Na základe toho mal súd prvej inštancie preukázané splnenie podmienok pre vznik práva žalobcu na náhradu škody spôsobenej mu rozhodnutím o väzbe podľa ust. § 8 ods. 5 písm. b) zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (ďalej aj len „zákon č. 514/2003 Z. z.“) v spojení s ust. § 17 ods. 1 až 4 cit. zákona v znení účinnom ku dňu 24. 06. 2014, kedy nadobudol právoplatnosť oslobodzujúci rozsudok. Vzhľadom na dočasné obmedzenie osobnej slobody žalobcu nebolo dostatočným zadosťučinením konštatovanie porušenia jeho práva a tak posudzujúc jednotlivé kritériá určujúce výšku nemajetkovej ujmy podľa ust. § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. dospel prvoinštančný súd k záveru, že pokiaľ v čase výkonu väzby predstavovala náhrada minimálne sumu 24,81 Eur za deň v roku 2010 a minimálne sumu 25,63 Eur za deň v roku 2011 (v nadväznosti na priemernú nominálnu mesačnú mzdu zamestnanca v hospodárstve SR za predchádzajúci kalendárny rok), ako adekvátnu vo vzťahu ku skutkovým okolnostiam na strane žalobcu považoval sumu náhrady 25,- Eur za každý deň výkonu väzby, t. j. celkovo sumu 3.375,- Eur za 135 dní výkonu väzby.

4. O nároku na náhradu trov konania rozhodol prvoinštančný súd tak, že úspešnému žalobcovi priznal náhradu trov konania v plnom rozsahu konštatujúc, že tieto mu následne budú priznané iba z prisúdenej sumy, pretože jej výška závisela od úvahy súdu.

5. V zákonnej lehote podali proti rozsudku odvolanie obe strany, tak žalobca ako aj žalovaný.

6. Žalobca v odvolaní navrhol napadnutý rozsudok zmeniť tak, že mu bude priznaná celá žalovaná suma 13.500,- Eur. Alternatívne žiadal rozsudok zrušiť a vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

7. Namietal, že priznaná náhrada nemajetkovej ujmy je nedostatočná, pretože pokiaľ ide o jeho osobu, nebolo sporným, že bol bezúhonným, staral sa o rodinu, bezprostredne pred vzatím do väzby sa mu narodila dcéra, mal zamestnanie a počas výkonu väzby mu bola pozastavená výplata mzdy. Prisúdená výška náhrady na minimálnej úrovni by tak podľa neho bola primeraná tomu, ak by bol nezamestnaným recidivistom bez rodinného zázemia a priateľov. V zmysle právnej úpravy ide pritom o objektívnu zodpovednosť za škodu bez ohľadu na to, aká bola v danom čase dôkazná situácia, aké boli okolnosti vzatia obvineného do väzby a aký bol postup súdu resp. orgánov činných v trestnom konaní a preto prvoinštančný súd nemohol posudzovať dôkaznú situáciu v trestnom konaní. Zľahčovanie a ospravedlňovanie konania súdu pri rozhodovaní o väzbe malo potom negatívny vplyv na určenie výšky náhrady nemajetkovej ujmy. Namietal tiež, že pokiaľ podľa prvoinštančného súdu nepreukázal intenzitu zásahov do osobného, pracovného a spoločenského života, išlo o tvrdenia, ktoré neboli žalovaným popreté a preto ich bolo treba považovať za nesporné podľa ust. § 151 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

8. Žalovaný vo svojom odvolaní žiadal napadnutý rozsudok zmeniť tak, že žaloba bude zamietnutá resp. rozsudok zrušený a vec vrátená súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

9. Žalovaný poukázal na ust. § 8 ods. 5 písm. b) zákona č. 514/2003 Z. z. uvádzajúc, že toto ustanovenie samo o sebe nezakladá právo každého na náhradu škody v dôsledku rozhodnutia o väzbe, toto právo vzniká v prípade oslobodenia spod obžaloby ak vzniknutá škoda je v priamej príčinnej súvislosti s rozhodnutím o väzbe. V zmysle ust. § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. má pri kompenzácii nemajetkovej ujmy prednosť konštatovanie porušenia práva pred peňažnou náhradou a preto ak podľa prvoinštančného súdu neboli preukázané tvrdené zásahy do osobného, pracovného a spoločenského života žalobcu okrem samotného zásahu do osobnej slobody a práva na rodinný život žalobcu počas výkonu väzby, postačovalo konštatovanie porušenia jeho práv. V tomto smere trpí podľa žalovaného napadnutý rozsudok vnútornou rozpornosťou a nekonzistentnosťou.

10. Ohľadne výšky priznanej náhrady nemajetkovej ujmy žalovaný namietal, že prvoinštančný súd vychádzal z právnej úpravy účinnej v čase rozhodnutia o väzbe napriek tomu, že sám zároveň uviedol, že sa má na vec aplikovať ust. § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom v čase vyhlásenia oslobodzujúceho rozsudku. Podľa tohto znenia nemôže byť výška náhrady vyššia ako náhrada poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu - zákona č. 215/2006 Z. z., podľa ktorého celková suma odškodnenia nesmie presiahnuť 50-násobok minimálnej mzdy. Ak potom v roku 2010 táto hodnota predstavovala 15.385,- Eur a v roku 2011 bola v sume 15.850,- Eur a maximálna lehota väzby je 48 mesiacov, tak aj pri tých najzávažnejších následkoch by náhrada nemajetkovej ujmy za 135 dní nemala presiahnuť sumu 1.651,04 Eur. Prvoinštančný súd mal vychádzať výlučne z právnej úpravy účinnej v čase vyhlásenia oslobodzujúceho rozsudku a na základe priamej úmery priznať žalobcovi len túto sumu.

11. Napokon žalovaný vo vzťahu k výroku o trovách konania namietal jeho nedostatočné zdôvodnenie. Poukázal tiež na ust. § 255 ods. 1 a 2 CSP tvrdiac, že súd prvej inštancie mal náhradu trov konania pomerne rozdeliť vzhľadom na to, že žalobca sa domáhal zaplatenia sumy 13.500,- Eur a priznaná mu bola len suma 3.375,- Eur. Úspešnejšou stranou bol teda on a preto žalobcovi nemala byť priznaná náhrada trov konania. Civilný sporový poriadok neobsahuje ustanovenie obdobné prv platnému ust. § 142 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku a preto základom pre výpočet trov konania má byť aj pri nemajetkovej ujme výška žalobou uplatneného nároku.

12. Vyjadrenia k odvolaniam neboli podané.

13. Na základe odvolaní žalobcu a žalovaného krajský súd, ako súd odvolací v zmysle § 34 CSP, vec preskúmal v rozsahu určenom ustanoveniami § 379 a § 380 CSP, bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario s použitím § 219 ods. 3 CSP a rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

14. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku a konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že súd prvej inštancie v prejednávanej veci zistil skutkový stav v dostatočnom rozsahu potrebnom pre rozhodnutie a dospel aj ku správnym skutkovým zisteniam. Hoci po právnej stránke súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil, keď aplikoval znenie ust. § 17 ods. 4 v znení účinnom ku dňu 24. 06. 2014 (t. j. znenie účinné od 01. 01. 2013), i keď mal aplikovať toto ustanovenie v znení účinnom k 15. 10. 2010, uvedený nedostatok nemal vplyv na správnosť napadnutého rozsudku. Odvolanie žalobcu aj žalovaného vyhodnotil odvolací súd ako nedôvodné, pretože súd prvej inštancie správne rozhodol, keď uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 3.375,- Eur, vo zvyšku žalobu zamietol a priznal žalobcovi voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Rozhodnutie prvoinštančného súdu je v týchto výrokoch vecne správne.

15. V prvom rade odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že žalobca sa svojho nároku na náhradu nemajetkovej ujmy domáhal z titulu uznesenia okresného súdu zo dňa 15. 10. 2010 (právoplatného v spojení s uznesením krajského súdu zo dňa 16. 11. 2010) o jeho vzatí do väzby a nie z titulu (nezákonného) rozhodnutia o vznesení obvinenia. Správne sa preto prvoinštančný súd zaoberal tým, či a aké následky boli spôsobené žalobcovi v dôsledku uvedeného rozhodnutia o väzbe, ak následne bol žalobca spod obžaloby oslobodený rozsudkom okresného súdu zo dňa 08. 08. 2013 (právoplatným dňa 24. 06. 2014).

16. Pri právnom posúdení je tak potrebné primárne vychádzať z ustanovenia § 3 ods. 1 písm. c) zákona č. 514/2003 Z. z., pretože zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú v súvislosti s výkonom verejnej moci upravuje tento zákon v § 3 určujúc rozsah zodpovednosti tak, že štát, (t. j. Slovenská republika, pozn. odvolacieho súdu) za podmienok určených týmto zákonom zodpovedá za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci:
a) nezákonným rozhodnutím,
b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody,
c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo
d) nesprávnym úradným postupom.

17. V zmysle § 3 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. sa štát svojej zodpovednosti za škodu nemôže zbaviť, čím sa završuje právna úprava tejto zodpovednosti ako zodpovednosti objektívneho charakteru (bez ohľadu na zavinenie) s absolútnou povahou (bez možnosti liberácie). Objektívna zodpovednosť sa niekedy označuje aj ako zodpovednosť za výsledok a preto odvolací súd dáva za pravdu žalobcovi, že rozhodujúcim kritériom hodnotenia zákonnosti konania vedeného orgánom verejnej moci je v konečnom dôsledku až výsledok (trestného) konania.

18. Judikatúra je ustálená v tom, že zastavenie trestného stíhania alebo oslobodenie spod obžaloby znamená s prihliadnutím na konkrétne okolnosti to, že obvinený čin nespáchal a trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté (pozri najmä stále aktuálne rozhodnutia R 35/1991, R 70/1994, resp. rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4MCdo 15/2009 a sp. zn. 7MCdo 27/2012) a preto ani nemal byť vzatý do väzby napriek tomu, že v čase rozhodovania o nej ju konkrétne okolnosti opodstatňovali. Podľa odvolacieho súdu zákonodarca výslovnou a osobitnou úpravou práva na náhradu škody spôsobenej väzbou (hoc táto mohla byť vzhľadom na poznatky v danom štádiu trestného konania opodstatnená) dal nepochybne najavo, že takýto zásah do ústavných práv jednotlivca (na osobnú slobodu, slobodu pohybu a pobytu, atď.) zo strany štátu si zaslúži za splnenia stanovených podmienok príslušnú kompenzáciu a treba len zvýrazniť, že zákon v tejto súvislosti vôbec nepoužíva pojem „nezákonné“ rozhodnutie o väzbe, lebo odškodneniu podliehajú dôsledky spôsobené „rozhodnutím o väzbe“.

19. V prípade rozhodovacej činnosti teda zákon č. 514/2003 Z. z. zakladá zodpovednosť štátu za nezákonné rozhodnutie a špecificky za určité rozhodnutia týkajúce sa najmä osobnej slobody jednotlivca (rozhodnutia o zatknutí, zadržaní, o treste atď.).

20. Podľa ustanovenia § 8 ods. 5 zákona č. 514/2003 Z. z., právo na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe má ten, kto bol vzatý do väzby, ak
a) bolo proti nemu zastavené trestné stíhanie,
b) bol oslobodený spod obžaloby alebo
c) vec bola postúpená inému orgánu.

21. V citovanom ustanovení je uvedené, že ten, kto bol vzatý do väzby má právo na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe v tom prípade, ak bolo proti nemu zastavené trestné stíhanie alebo ak bol oslobodený spod obžaloby alebo ak bola vec postúpená inému orgánu. To znamená, že ten, na kom bola väzba vykonaná na základe väzobného rozhodnutia vydaného v rámci trestného konania podľa Trestného poriadku (aktuálne zákon č. 301/2005 Z. z.), pričom trestné konanie bolo potom ukončené niektorým z uvedených spôsobov (t. j. bez toho, že by bola súdom právoplatne konštatovaná vina dotknutej osoby) má zásadne právo na náhradu škody (a aj nemajetkovej ujmy), ktoré vznikli ako dôsledok rozhodnutia o väzbe.

22. Čo sa týka spôsobu a rozsahu náhrady škody, podľa ust. § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. platí, že sa uhrádza skutočná škoda a ušlý zisk (ak osobitný zákon neustanovuje inak).

23. Ust. § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. ďalej určuje, že ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

24. Ust. § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. potom demonštratívne stanovuje kritériá, ktoré je potrebné zohľadniť pri priznávaní náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, konkrétne treba prihliadnuť na:
a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje,
b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo,
c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote,
d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

25. Zákonná úprava teda niektoré všeobecné hľadiská určenia výšky náhrady nemajetkovej ujmy obsahuje, pokiaľ ale ide o výšku samotnú, túto už nijako nekonkretizuje. Jediným limitom je aktuálne ust. § 17 ods. 4 cit. zákona, ktoré s účinnosťou od 01. 01. 2013 obmedzuje výšku nemajetkovej ujmy tak, že priznaná výška náhrady nemajetkovej ujmy nemôže byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu. Týmto je zákon č. 215/2006 Z. z. o odškodňovaní osôb poškodených násilnými trestnými činmi, ktorý v ust. § 6 určuje, že celková suma odškodnenia poskytnutá podľa tohto zákona nesmie presiahnuť päťdesiatnásobok minimálnej mzdy.

26. Uvedená právna úprava limitujúca výšku priznanej náhrady nemajetkovej ujmy je účinná od 01. 01. 2013. Dovtedy ust. § 17 ods. 4 určovalo, že výška nemajetkovej ujmy spôsobenej rozhodnutiami uvedenými v § 7 a 8 je najmenej jedna tridsatina priemernej nominálnej mesačnej mzdy zamestnanca v hospodárstve Slovenskej republiky za predchádzajúci kalendárny rok, a to za každý, aj začatý deň pozbavenia osobnej slobody. V tomto znení bolo citované ustanovenie účinné od 01. 01. 2009 do 01. 01. 2013, pričom v súvislosti so zavedením hornej hranice nemajetkovej ujmy s účinnou od 01. 01. 2013 zákon neobsahuje osobitné prechodné ustanovenia upravujúce posudzovanie nárokov vzniknutých predtým.

27. Podľa záverov súdnej praxe právo poškodeného na náhradu škody, resp. nemajetkovej ujmy vzniká okamihom vydania nezákonného rozhodnutia, či vzatia do väzby, bez ohľadu na to, že uplatniteľným nárokom sa stáva až po splnení ďalších podmienok, napr. oslobodením spod obžaloby (pozri uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/262/2015 alebo sp. zn. 7Cdo/145/2011).

28. Preto dôvodnosť nároku žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy na základe uznesenia zo dňa 15. 10. 2010 o jeho vzatí do väzby bolo potrebné posudzovať podľa zákona č. 514/2003 Z. z. v znení

účinnom ku dňu 15. 10. 2010 (t. j. v znení účinnom do 01. 01. 2013) a tak naň nebolo možné aplikovať maximálne obmedzenie výšky nemajetkovej ujmy účinné od 01. 01. 2013 podľa ust. § 17 ods. 4 cit. zákona, ktoré je viazané na osobitný predpis. Nedôvodnou tak bola odvolacia námietka žalovaného, že náhradu nemajetkovej ujmy bolo možné žalobcovi priznať len v rozsahu sumy 1.651,04 Eur, lebo bolo treba aplikovať znenie ust. § 17 ods. 4, ktoré v rozhodnom čase zakotvovalo minimálnu (a nie maximálnu) sadzbu náhrady nemajetkovej ujmy v prípade rozhodnutia o väzbe.

29. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že samotné konštatovanie porušenia práv žalobcu nie je možné považovať za dostatočné vzhľadom na okolnosti prejednávanej veci a že ujmu žalobcu nemožno odčiniť inak ako poskytnutím náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Výkon väzby v trvaní vyše štyroch mesiacov aj podľa odvolacieho súdu predstavoval vo vzťahu k žalobcovi závažnú ujmu zasahujúcu jeho ľudské práva, ktorú nebolo primerané a spravodlivé „vybaviť" len deklaráciou o porušení práv (či inou, nepeňažnou formou kompenzácie).

30. Prvoinštančný súd potom v odsekoch 26, 27, 28 a 32 odôvodnenia napadnutého rozsudku primerane a dostatočne vysvetlil skutkové okolnosti, ktoré ho viedli k priznaniu náhrady nemajetkovej ujmy žalobcovi v sume 3.375,- Eur. S týmito dôvodmi sa odvolací súd stotožňuje a v podrobnostiach na tieto odkazuje dodávajúc, že žalobca si zrejme nedostatočne uvedomil, že sa domáha kompenzácie za výkon väzby (a za dôsledky s tým spojené) a nie za trestné stíhanie ako také ako to evokujú niektoré jeho formulácie použité v žalobe.

31. Žalobca sa nedomáhal náhrady škody z titulu nezákonného uznesenia o vznesení obvinenia a preto správne súd prvej inštancie neskúmal aké následky toto malo vo vzťahu k žalobcovi. Nedôvodne tak v odvolaní namietal, že okresný súd mal vychádzať z nesporných skutkových tvrdení týkajúcich sa následkov v jeho osobnom, pracovnom a spoločenskom živote, pretože tieto sa nevzťahovali k následkom spôsobeným väzbou a preto neboli pre rozhodnutie podstatné (nebolo ani treba, aby ich žalovaný popieral).

32. Pokiaľ súd prvej inštancie poukázal na skutkové okolnosti súvisiace s väzbou, nijak tým neposudzoval dôkaznú situáciu v trestnom konaní ako to nesprávne namietal žalovaný. Súd prvej inštancie len plne opodstatnene skúmal a zohľadnil z hľadiska posúdenia výšky náhrady nemajetkovej ujmy okolnosti, za ktorých ku nej došlo ako toto kritérium vyplýva z ust. § 17 ods. 3 písm. b) zákona č. 514/2003 Z. z. a pritom podľa odvolacieho súdu neprehliadol nič podstatné, čo by malo vplyv na výšku priznanej náhrady nemajetkovej ujmy. Ak potom dospel k záveru, že náhrada v sume 25,- Eur za jeden deň väzby (čo za 135 dní výkonu väzby je suma 3.375,- Eur) je vzhľadom na všetky okolnosti prípadu primeraná, odvolací súd nezistil prihliadajúc na skutkové okolnosti prípadu žiaden relevantný dôvod, pre ktorý by bolo možné považovať tento názor za nesprávny. Vzhľadom na potrebu aplikácie právnej úpravy ust. § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom do 01. 01. 2013, ktorá neobsahovala limitáciu hornej hranice náhrady nemajetkovej ujmy, bola bezpredmetnou úvaha žalovaného o potrebe zohľadnenia akejsi „priamej úmery".

33. Je pravdou, že ide o sumu o málo prevyšujúcu minimálnu výšku dennej náhrady nemajetkovej ujmy (1/30 nominálnej mesačnej mzdy zamestnanca v hospodárstve za rok 2009 bola 24,82 Eur), ale táto zohľadňuje všetky kritériá určené v ust. § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z., lebo žalobca skutočne nepreukázal zvlášť závažné dôsledky (kvôli výkonu väzby) na svoj osobný a spoločenský život. Žalobca sa mýli v tom, že priznaná náhrada je neprimerane nízka, pretože táto nie je nárokovateľná a teda to neznamená, že sa minimálna suma náhrady vzťahuje na každý prípad (aj na „nezamestnaného recidivistu" s ktorým sa žalobca v odvolaní porovnával). Len od splnenia podmienok podľa ust. § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. totiž závisí či vôbec je namieste takúto náhradu priznať alebo nie (ako to správne uvádzal aj žalovaný v odvolaní), t. j. či je zásah tak závažný, že ho nemožno kompenzovať inak.

34. Podľa odvolacieho súdu bola nedôvodnou aj námietka žalovaného o nekonzistentnosti odôvodnenia napadnutého rozsudku, pretože okresný súd jasne v odseku 32 odôvodnenia uviedol, že nemal preukázané zásahy do života žalobcu okrem zásahu do jeho osobnej slobody a práva na rodinný život počas výkonu väzby. Odvolací súd nevidí v tomto smere žiadnu vnútornú rozpornosť napadnutého rozsudku, tento spĺňa parametre ust. § 220 ods. 2 CSP a preto k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces nedošlo.

35. Odvolanie žalovaného nebolo dôvodným ani vo vzťahu k výroku rozsudku okresného súdu o trovách konania, ktorým súd prvej inštancie priznal žalobcovi plnú náhradu trov konania. Súd prvej inštancie rozhodol aj v tejto otázke správne. Žalobca sa podanou žalobou domáhal náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 13.500,- Eur. Nebol síce úspešný v plnom rozsahu a je pravdou, že predchádzajúca právna úprava § 142 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku nemá svoje výslovné vyjadrenie v súčasnej procesnej úprave, ale aktuálna odborná literatúra aj dôvodová správa k ust. § 255 CSP sa zhodujú v tom, že ak výška priznaného plnenia závisela od úvahy súdu, je potrebné priznať žalujúcej strane plnú náhradu trov konania i keď nebola úspešná v plnom rozsahu. O takýto prípad išlo aj v tomto spore, v ktorom výška plnenia (náhrady nemajetkovej ujmy) bola závislá od úvahy súdu a preto pri aplikácii čl. 4 ods. 1 a 2 Základných princípov CSP súd prvej inštancie správne priznal žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

36. Z uvedených dôvodov preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa ustanovenia § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

37. Pri rozhodovaní o trovách odvolacieho konania vychádzal odvolací súd z ust. § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP, z ktorého vyplýva: „O nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí“. Odvolací súd pri svojom rozhodovaní aplikoval zásadu zodpovednosti za výsledok (zásadu úspechu) vyplývajúcu z ust. § 255 ods. 1 a 2 CSP. V tomto prípade nebol v odvolacom konaní úspešný ani žalobca a ani žalovaný a preto odvolací súd vyslovil, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania.

38. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici, ako súdu odvolacieho, pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak
a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).
Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,
a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).
Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak
a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).
Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie nie je prípustné proti rozsudku, ktorým sa vyslovilo, že sa manželstvo rozvádza, že je neplatné alebo že nie je a proti uzneseniu v konaní o návrat maloletého do cudziny vo veciach neoprávneného premiestnenia alebo zadržania (§ 76 CMP).
Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).
Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).
Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).
V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).
Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).
Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je
a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).